

o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Utrzymuje się nadal następujące kolegia współdziałające w wykonywaniu zadań administracji ogólnej przy udziale czynnika obywatelskiego:

a) komisje przewidziane w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 2 stycznia 1922 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 83),

b) komisje przewidziane w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 1 lutego 1924 r. w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa, Skarbu i Spraw Wewnętrznych, w przedmiocie dostarczania drzewa opałowego (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 140),

c) powiatowe i wojewódzkie pożyczkowe komisje odbudowy przewidziane w ustawie z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492),

d) miejscowe i ściślejsze komisje robót wykonywanych w gmachach reprezentacyjnych w Warszawie i w Krakowie, utworzone rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 20 maja 1927 r., w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. P. P. P. Nr. 39, poz. 283).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

711.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 września 1928 r.

w sprawie kolegów współdziałających w wykonywaniu zadań administracji ogólnej w zakresie administracji pracy i opieki społecznej.

Na podstawie art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Utrzymuje się nadal następujące kolegia współdziałające w wykonywaniu zadań administracji ogólnej w zakresie administracji pracy i opieki społecznej:

1) komisje porady zawodowej i szkolnej dla inwalidów wojennych, powołane zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 grudnia

1924 r. na podstawie art. 44 — 47 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć względnie zaginięcie pozostaje w związku ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 32, poz. 195, z r. 1922 Nr. 67, poz. 608 i z r. 1924 Nr. 21, poz. 223),

2) parytetowe komisje doradcze przy Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i Opieki nad Wychodźcami, przewidziane w § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 136, poz. 1132) oraz w § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 842).

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 7 września 1928 r.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

712.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 18 lipca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie eksmisji z kwater w drodze administracyjnej.

Na podstawie art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. w sprawie uzupełnienia ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 802) zarządza się co następuje:

§ 1. Postępowanie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu wszczyna się w wypadku zajścia okoliczności, które powodują zgaśnięcie prawa do korzystania z kwatery, w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681), oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 24 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 333).

§ 2. Zajście okoliczności, powodującej zgaśnięcie prawa do korzystania z kwatery, stwierdza komendant garnizonu (placu), właściwy ze względu na miejsce położenia kwatery — zawiadamiając o tem pisemnie zainteresowanego (§§ 4, 5).

§ 3. Zawiadomienie to ma zawierać następujące dane:

a) stwierdzenie zajścia okoliczności, powodującej zgaśnięcie prawa do korzystania z kwatery, z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o za-

kwaterowaniu wojska w czasie pokoju, względnie rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 24 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 333) z oznaczeniem dnia, w którym prawo do korzystania z kwatery gaśnie;

b) przypomnienie obowiązku dobrowolnego opróżnienia zajmowanej kwatery w powyższym dniu; jeżeli termin opróżnienia kwatery już minął — władza (§ 2) oznacza dodatkowy termin opróżnienia (§ 4 pkt. 3);

c) pouczenie, iż w wypadku nieopóżnienia dobrowolnego kwatery w oznaczonym dniu, zostanie zarządzone w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. w sprawie uzupełnienia ustawy o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 802) eksmisja z zajmowanej kwatery w drodze administracyjnej.

§ 4. Zawiadomienie powinno być przesłane osobie, której przydzielono kwaterę (kwatერიobiorcy) listem poleconym lub też doręczone jej za pokwitowaniem, a to:

1) na 1 miesiąc przed upływem terminu opróżnienia kwatery, gdy termin opróżnienia kwatery wynosi 3 miesiące, od zajścia zdarzenia powodującego zgaśnięcie prawa do korzystania z kwatery,

2) na 2 tygodnie przed upływem terminu opróżnienia kwatery, gdy termin opróżnienia kwatery wynosi 30 dni od zajścia zdarzenia, powodującego zgaśnięcie prawa do korzystania z kwatery,

3) w innych wypadkach na czas 1 tygodnia przed terminem opróżnienia kwatery, lub też przed upływem terminu dodatkowego, wyznaczonego w myśl pkt. b) § 3.

Niedotrzymanie tych terminów powoduje przesunięcie terminu opróżnienia kwatery o taki okres czasu, by powyższe terminy dla zawiadomienia były zachowane.

§ 5. W wypadku zgaśnięcia prawa do korzystania z kwatery z powodu samowolnego przebywania poza formacją, należy przesłać zawiadomienie pozostałemu małżonkowi, lub najstarszemu z domowników wspólnie z nim zamieszkałych.

O ile samowolnie przebywający poza formacją przydzielonej mu kwatery korzystał sam, wówczas władza oznaczona w § 2 przeprowadzi za pośrednictwem organów przewidzianych w § 10 opróżnienie kwatery, zawiadamiając o tem władzę przełożoną zbiegłego.

To samo ma zastosowanie, niezależnie od zawiadomienia samotnego kwatერიobiorcy (§ 4), gdy tenże przebywa w areszcie śledczym, lub odbywa karę pozbawienia wolności.

§ 6. Zawiadomienie wywiera swój skutek zarówno w stosunku do kwatერიobiorcy, jak również i osób wspólnie z nim zamieszkałych.

§ 7. W razie nieopóżnienia kwatery w terminie oznaczonym w zawiadomieniu (pkt. b § 3) władza (§ 2) zarządza przymusowe opróżnienie kwatery (eksmisję), o ile nie zachodzą wypadki w § 8 przewidziane.

§ 8. I. Władza nie może zarządzić eksmisji:

1) gdy przeniesiony na inne miejsce służbowe, którego uprawnienie do korzystania z kwatery z tego powodu zgąsło, nie otrzymał jeszcze kwatery stałej w nowym miejscu przydziału,

2) gdy choroba kwatერიobiorcy, członków jego rodziny lub domowników wspólnie z nim zamieszkałych, nie pozwala na usunięcie ich z kwatery bez narażenia ich zdrowia lub życia na niebezpieczeństwo.

II. Od zarządzenia eksmisji można odstąpić — gdy korzystający z kwatery o to prosi, a przytoczone przez niego okoliczności, wedle uznania władzy (§ 2) zasługują na uwzględnienie.

W wypadku niezarządzenia eksmisji z powodów przewidzianych w pkt. 1), 2) należy ustalić nowy termin opróżnienia kwatery po ustaniu przeszkody. Termin ten określa władza według swobodnego uznania, zawiadamiając o tem interesowanego.

To samo ma zastosowanie w wypadku odstąpienia od obowiązku przeprowadzenia eksmisji w myśl ustępu II.

Nieopóżnienie w nowym terminie kwatery, powoduje zarządzenie eksmisji bez potrzeby doręczenia osobnego zawiadomienia.

§ 9. Eksmisja następuje na zasadzie zarządzenia władzy, wskazanej w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Zarządzenie to ma zawierać następujące dane:

a) wskazanie osoby kwatერიobiorcy przy oznaczeniu imienia, nazwiska, stopnia oraz przydziału służbowego,

b) oznaczenie położenia kwatery, przy dokładnym przytoczeniu miejscowości, ulicy, numeru domu, piętra etc.,

c) dokładne określenie kwatery, która ma być opróżniona (oznaczenie ilości pokoi, przynależności i t. p.),

d) wskazanie dnia, w którym eksmisja ma być przeprowadzona,

e) wskazanie, komu mają być doręczone klucze od kwatery po wykonaniu eksmisji.

§ 10. Zarządzenie eksmisji ma być skierowane:

1) gdy rozchodzi się o kwaterę, przydzieloną osobie wojskowej — do terytorjalnie właściwego plutonu żandarmerji,

2) w innych wypadkach do terytorjalnie właściwej powiatowej komendy policji państwowej — za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej —

z wezwaniem o wykonanie eksmisji stosownie do zarządzenia.

§ 11. Eksmisji nie należy wykonywać w święta, niedziele lub też w porze nocnej.

Przed przystąpieniem do jej wykonania, należy zawiadomić o tem organ administrujący budynkiem — a jeśli takiego niema — właściciela lub administratora (zarządcę) domu, którzy mogą być obecni przy eksmisji, bądź to osobiście, bądź też przez ustanowionego zastępcę.

Eksmisję należy przeprowadzić w sposób szanujący godność osobistą, tudzież mienie osób eksmitowanych z kwatery.

§ 12. Eksmisja zostaje wykonaną w sposób następujący:

I. Organ wyznaczony do wykonania opróżnienia kwatery, zawiadamia ustnie osobę wskazaną w zarządzeniu (pkt. a § 9) względnie małżonkę lub najstarszego z domowników, iż przybył celem przymusowego opróżnienia kwatery t. j. usunięcia z kwatery całkowitego mienia, tudzież wszystkich osób, znajdujących się w danej chwili na kwaterze — poczem wręcza osobie tej odpis zarządzenia eksmisji.

Na żądanie organ powinien przedstawić legitymację służbową oraz upoważnienie swej władzy przełożonej do wykonania eksmisji.

II. Temu zawiadomieniu towarzyszy ustne wezwanie do natychmiastowego dobrowolnego opróżnienia kwatery.

Gdy osoba mająca być eksmitowaną, oświadcza gotowość natychmiastowego uczynienia tego, należy wstrzymać się z użyciem przymusu, pozostawiając zainteresowanemu całkowitą swobodę w opróżnieniu kwatery z osób i mienia. Rola organu przeznaczonego do wykonania eksmisji ogranicza się w tym wypadku tylko do czuwania nad tem, by kwatera niezwłocznie została opróżniona.

III. Jeżeli eksmitowany nie może opróżnić kwatery z powodu własnej choroby, członków rodziny lub też wspólnie zamieszkałych z nim domowników, organ powołany do przeprowadzenia eksmisji komunikuje o tem niezwłocznie tej władzy, która wydała zarządzenie eksmisji i postępuje w myśl otrzymanych od niej wskazówek.

IV. O ile mający być eksmitowanym nie chce z innych powodów natychmiast dobrowolnie opróżnić kwatery, albo też gdy czyni to w sposób taki, iż widocznym jest, że działa na zwłokę, — organ przeznaczony do wykonania eksmisji, przystępuje do wykonania przymusowego opróżnienia kwatery. W tym celu wzywa on w charakterze świadków swej czynności urzędowej, dwie osoby godne zaufania i w ich obecności usuwa z kwatery wszelkie znajdujące się w niej ruchomości składając je na odpowiednim miejscu, nieopodal kwatery. O ile możliwości unikać należy składania ruchomości na ulicach, placach publicznych, lub też miejscach dostępnych dla wszystkich.

Prowadzące do poszczególnych pomieszczeń drzwi zamknięte na klucz, należy otworzyć przymusowo — o ile eksmitowany nie chce otworzyć ich dobrowolnie.

Po całkowitem usunięciu z kwatery ruchomości należy wezwać wszystkie znajdujące się tam osoby do opuszczenia kwatery, — a o ileby nie chciały tego uczynić dobrowolnie, usunąć je z kwatery przemocą.

Po usunięciu z kwatery mienia i osób, należy kwaterę w obecności świadków zamknąć na klucz.

Po przeprowadzeniu eksmisji należy spisać protokół, który podpisują przeprowadzający eksmisję oraz świadkowie (§ 12 pkt. IV).

§ 13. Eksmisję przeprowadza organ przeznaczony do wykonania eksmisji, przy pomocy ludzi i środków przewozowych, przydzielonych mu przez komendanta garnizonu (placu).

§ 14. Nieobecność osoby, mającej być eksmitowaną nie wpływa na tok eksmisji.

Jeżeli następuje eksmisja z kwatery osoby, której prawo do kwatery zgłosiło z powodu zbiegostwa z wojska (§ 5), wówczas mienie eksmitowanego ma być złożone na skład na koszt zbiegłego.

Zarządzenia co do ulokowania mienia pozostawionego przez zbiegłego w kwaterze przymusowo opróżnionej, wydaje władza oznaczona w § 2 komunikując o zarządzeniu władzy przełożonej zbiegłego.

§ 15. O wykonaniu eksmisji należy zawiadomić władzę oznaczoną w § 2 przy dołączeniu protokołu (§ 12). W zawiadomieniu oznaczyć należy również gdzie ulokowano mienie eksmitowanego.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

713.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 sierpnia 1928 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się dodatkowy cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych:

Papierosy „Silesia” — po 7 gr. za 1 sztukę.

§ 2. Papierosy „Silesia” sprzedawane będą wyłącznie na obszarze województwa śląskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

714.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 sierpnia 1928 r.

w sprawie przejścia funkcjonariuszów Straży Celnej na stanowiska oficerów i szeregowych Straży Granicznej.

W wykonaniu art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Straż